

TITVLVS LX

¶ Titulus. Ix.

De hoste fugato uel cæso familiaris.
Iam deniq; cæsus est noster hostis: q; nos atq; nostros om̄is
iam dudū insectat⁹ est om̄i psecutionis ac odij genere: iam
nihil nobis est timendū amplius. Imitari debemus Assyri/ Assyrī
os: qbus pro hoste cæso faciebant nō publica solum sacra:
sed festa triduana: ut declararetur omnibus q; hosti cauen
dū foret: cū eo cæso tantū exultare. At Perlæ inter eosq;
magi Zoroastris instituto cōstituerūt: ut quicq; hostem **Zoroastres**
cæcidisset: nō solū publico donaret munere: coronaq; ma
gni precij: sed int̄ ciues sumā ualeret & auctoritate & gra
tia: q; cæso qdem hoste ciuitatē omni metu laborasset. Ut
em̄ hostilis manus calamitatē inducit nōnunq; maximam:
ita eius interempti conditio maximā affert urbibus uolu
ptatē. At Sempronius Cappadociæ rex iampridē in nos **Sempronii**
fuit acerbissimus: In nos usus est omnium inimicitarum rex cappa
& publicar̄ & priuatarum genere. Affecit nos nedum cō docia
tumelijs/conuitijs/probrīq; q; plurimis: uerumetiā quo
tiens in agrum nostrum excursionibus nixus est: pr̄das
reportauit: captiuos duxit: omneq; scelerum exercuit ge
nus. Precabamur superos: ut hui⁹ nos pestis metu libera
rent. Nostra cura sublatus est: deniq; superatus & cæsus in
frusta: ut publica lāticia merito debeam⁹ dijs imortalibus
babere ac dicere gratias: q; nobis hunc sustulerūt morbū.
Hoc ego & in templis & in plateis agēdū inbeo: qd̄ & uo
bis pr̄cipio: quos scio mei studiosissimos. Ex Mediolano
xvij. kalendas lunias.

De hoste fugato uel cæso familiarissima.
Fugatus est demum noster acerbissimus hostis ille: q; no
bis tanto fuit nonnunq; terrori: a quo sum⁹ aliquando tam
acerba calamitate confossi. Qui iuste dimicant: sic solent
semp superos adiutores sperare. At qbus iniqtas ē ad de
certādū pposita: ijs iminēt supor̄ cōsilia: & a tergo mūdi
pericula: qbus facillime pplexi ac irretiti nihil p̄nt evitare
demū incōmodi. Qd̄ q; ueq; sit: uel ex uno hoc hoste no

TITVLVS LX

bis nūc fugato turpissime: fiat in reliquos cōiectura. Quot
fœdauit modis nostros oīs? Quid est in nos iniuriaꝝ gra-
dibus nūxus? Quid omisit calamitatis: quo nos nō cōfice-
rit? Pridie huiꝝ diei: cū in agrū nostrū plurimis & uolētissi-
mis qdem: ut uidebat: satellitibꝝ comitatus fecisset impe-
tū: dijs fautoribꝝ populo nostro nobis comite in eū occur-
rim: oppugnauimꝝ: ex suis multos occidimꝝ: coegimusq;
demū terga turpissime uertere: tāq; fugatimꝝ fortiter: ut
nunq; audeat amplius de nobis expugnādis cogitare. Vo
bis publicā significo lācticiam: quam & nos exercemꝝ. Ex
Mediolano. xvij. Kl. lunias.

De hoste fugato uel cæso grauis.

Non sine certa sanctissimaꝝ rōne: præter triumphū: aliud
Græci intenere græci uictoriæ genus: quo q; potirent in hostem
& lātari publicæ deberet: & suos amicos subditosq; ad lā-
ticiā eandē inuitare. Non em sp captiuus ducit hostis: ut
Plato in triūpho ligatus fidē faciat uictoriæ: sed aliqñ est: q; Pla-
tonis instituto mālt armatus mori: q; inermis triumphi
pompam & catenatus augere. Aliquando sunt ea condi-
tione qdem hostes: ut terga uertere potiꝝ uelint: q; uel cæ-
Trophæū di uel capi. Quāobrē trophæū a græcis dictū est triumphi
genus: quo non duceret captiuus hostis: nec eius urbs ul-
Babylon la subacta esset. Huiusmodi genere uictoria Babylon uila
Lucan in est s̄apieſ & potita: unde illud poeticū: Babylon spoliata
primo trophæis. At Ninus assyriꝝ: Cyrus Persa: Alexander Ma-
cedo. Cæſar Romanus cū ſepenumero uertiffent in fugā
hostes: & ex eis m̄l̄tos interemiffent: raro tñ triūphasse di-
ctint. Sed ab Assyriis ipſis ad Persas/Medos/Græcos/Ro-
manosq; deinceps hic mos institutꝝ est: ut cū uel cæderet
uel fugareſ hostis ipſe: publica fieret exultatio: qbuldāq;
ornatissimis donareſ muneribus q cecidiffet ſive fugasset:
ut & alij ad eandē inuitarent uictoriā: & in eū qui uicisset
ppli regesq; nō uiderent ingrati. Profecto laudat adhuc
Hannibal illud Hannibalis ſupra modū: qui cum Marcellum cuius-
dam fortudine constantiacꝝ coactum terga uertere: uel

TITVLVS LX

nō multo interliminio accepisset: eū donauit in urbe prae-
dijs: in castris aut̄ corona: quæ summū preciū habuisse p/
hibet. Id ubi Carthaginēses admirarent̄: quærerētq; cur
tm̄ in eū muneris cōtulisset: ut & reliqui dixit: idē conent̄:
& uos ingratos nō me reddam accepti bñficij. Scitis fuis-
se nobis iam dudū crudelissimū hostē Cleophilū: q; nobis Cleophilus
tam fuit molestus: ut dirior esse nemo posset. Huc deuen-
tū est ut aliquā auderet: uelle nobiscū de nostris agris paci-
scī: nosq; in tam asperā angustāq; calamitatē ac fortunā re-
dacti fuissim⁹ ut salua uita cupeamus oia nřa illū possidere.
Qđ & transegissem⁹ (ut nō nescitis) si cōfidere illi tuto po-
tuissim⁹. Sed ut pfidissim⁹ erat: ita nullā pollicitationibus
oibus fidē adhibendā cēlebam⁹. Cura nostroꝝ militū for-
tissimōꝝ inquā & cōstantissimōꝝ fugat⁹ est primū triduo
prius q̄ interimeret̄. Mox in praeliū animosior solito redi-
ens: cū pugnaret s̄euissime nihil sine cruento nostro postu-
lās cæsus est: cui⁹ nesciē manu: plurib⁹ cōfossus utilnerib⁹.
Publicam lāticā & nos fecimus: & uobis faciendā iccirco
ducimus: ac si æquū est rogamus. Ex Mediolano. xv. Ka/
lendas Junias.

Synonyma de hoste fugato uel cælo lātificatiua.
Exultandū est ob fugatū hostē nostrū.
Seuissim⁹ ē nobis iterēpt⁹ hostis: ex quo lātādū ē publice
Cædes nři hostis crudelissimi nos ad publicā iuitat lāticā
Cur exultare palā nō debem⁹ cū fugat⁹ sit nob̄ nři hostis.
Mitto nos magis reliq; puocat ad lātādū hostis nři fuga.
Quod cæsus sit noster hostis: ut princeps latus est: sic &
nos esse debemus.
Iucūdissima sim⁹ mēte: cū hostis noster fugatus sit.
Ob cædē hostis nostri gestiam⁹ choros & salt⁹ exercētes.
Nihil est publicæ nobis festiuitatis prætereundum: ut cæ-
sus est noster hostis.
Pro cæde hostis nostri: quæ sati s̄it publica festiuitas?
Affecit nos hostis nostri fuga: demūq; cædes tanta uolu-
ptate ut incredibile dictu sit.

TITVLVS LXI

Omni cura in publicā debem⁹ læticiā attentos nos ob cæsum hostē exhibere.

Tanto nos metu cæsus hostis liberatuit: ut possim⁹ esse iucundissimi.

Titulus. Ixj.

De familiarib⁹ negocijs familiaris.

Bias apud Plutarchū
Negocia mea hic publica nulla sunt. Sum em̄ uir in monasterio clausus: & civilia nulla quero: quæ ad monasteriū attinget: curo. Priuata igit̄ & familiaria negotia sūt plurima: q̄busq̄ trāsigendis nō mediori opus sit ingenio: atq; q̄ bene trāsigit (ut dixit apud Plutarchū Bias) laudari maximope possit. Nā in sūma reꝝ oīm charitudine mibi tenēda est in monachos abūdatia: in sūma loq̄citate silentiū pcurandū: in om̄i ægritudine adhibēda ualitudo. Ver⁹ ego q̄to diffi citora sūt negotia familiaria: eo cōstanti⁹ pseuero: paratā mibi salte apud eū mercedē ratus: q̄ cōpensator est laboꝝ æquissim⁹. Tu rē habes: intelligisq̄ qd sūmatim de negotijs meis familiarib⁹ ad te scribi possit. Cura tñ ut cito bis difficultatibus liberatus ad uos eam. Ex Mediolano. xiiij. kalendas Junias.

De familiarib⁹ negocijs familiarissima.

Terentius
Antoni⁹ hic priuatum agit nihil. Est cū principe temp⁹ (ut aiūt) terens. Nusq̄ em̄ exercet ingeniu: cūq̄ uideat se ocio perdi: suā fert ruinā perbelle. Familiaria igit̄ negotia eius: de qb⁹ te rogas faciā certiore: nulla sūt. Vide quo redactus sit: ut neq; uelit īmpensa domesticæ sibi faciūdæ labore: sed domū se alterius cōferat: a quo accipiat: qd comedat: dato ei maiore precio: q̄ opus sit. Nescit (ut paucis agā) sibi uiuere: nec alijs qdem. Sæpius hūc interpellauit: accusauit: cōminatus sum. Narrat fabula surdo. Ex Mediolano. xiiij. kalendas Junias.

De familiarib⁹ negocijs gratis.

Pittacus Et si mibi familiare uideat esse graue posse (ut Pittac⁹ inquit unus ex septem) est tamen inter familiaria qdem ipsa Aristoteles qd præ cæteris possit appellari graue. Ut em̄ uult Aristoteles